

nogen Lov skulde kunne hindre et Misbrug, ja eet Misbrug vel nok, men hindre al Misbrug, er jeg ogsaa enig med det ærede Medlem i, at man ikke kan. Men derfra at gaa til den Slutning, at saa kunde vi ligesaa godt opgive at give Love, at fordi man ikke derigjennem reformerer Samfundet, kunde man ligesaa godt opgive at reformere ved Love; nei, til den Slutning gaar jeg virkelig ikke med; thi selv ved Love kan der udrettes Meget, og netop paa et Omraade som dette kan der opnaas Ting, som det ikke skal lykkes nogen af de Herrer at bortsekkamotere, og det er, at gjennemføre vi denne Lov, anvendes der ikke mere i den danske Krigsmagt hverken Lamp, Potting eller Krumslutning. Det er en Reform, som vil blive gennemført, og derom kan der ikke disputeres. Men, sagde det ærede Medlem, Misbrug kan man ikke forebygge. Nei, ganske vist, men det ærede Medlem vil dog vist være en af de første til at indrømme, at netop denne Redaktion af § 200 i den Begyndelse, her foreligger for det høie Thing, har det særlige Diemed at kunne saavidt muligt afværge Misbrug, og det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds (M. P. Senfen) har særlig gjort opmærksom paa, at denne Bestemmelse er foreslaaet ogsaa af særligt Hensyn til de Betragtninger, som netop det ærede Medlem gjorde gjældende. Jeg vil indrømme, at det er ikke stor Lat, at Udvalgets Flertal i den Henseende har faaet for sin Hensyntagen til det ærede Medlem; men jeg skal henvise det ærede Medlem til hans egen Betænkning i 1877, hvori han havde opstillet et Forslag, som han lovede at tage tilbage, dersom blot Krigsministeren mundtlig vilde love, at han skulde saavidt muligt afværge Misbrug af disse Disciplinarmyndighedens Anvendelse i Hæren. Dengang var det ærede Medlem altsaa saa nøisom, at et blot mundtligt Tilfagn fra Krigsministeren om, at saadanne Misbrug saavidt muligt skulde afværges, tilfredsstillede ham. Nu ere de samme Regler optagne ikke som mundtlig Udtalelse fra Krigsministeren, men som Forslag til Indførelse i Loven, og saa siger det ærede Medlem, at saa har det ikke Noget at betyde. Forleden sagde han, at, hvad der staar i Betænkningen, gjaldt ikke Noget, men kun, hvad der stod i Loven, nu er det omvendt: Svad der staar i Loven betyder ikke Noget, men dengang, Krigsministeren mundtlig lovede ham det, saa gjaldt det Noget. Det ærede Mindretals andre smaa Rettelser til § 1 og § 162 ere fuldstændig ligegyldige. Det tror derved at have tydeliggjort Lovparagrafernes Mening, jeg tror nu det Modsatte, derom kunne nu Meningerne være delte; men jeg tror albrig, det tjener en Lovparagrafs Behandling, at man gjør Ændringer i den, saa at de, der i sin Tid kunne komme til at benytte den, spørge: Hvorfor i al Verden gjorde I den Rettelse; der maa

have ligget Noget under. Derfor skal jeg blot af den Grund, idet jeg iverigt ikke skal indlade mig paa det, fraraade at stemme for disse Redaktionsændringer; som Mindretallet har foreslaaet. — Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds gjorde et Par Bemærkninger, i hvilke han ikke havde Ret, og som jeg derfor blot skal notere. Han paastod jo, at i det af General Haffner i sin Tid fremsatte Straffelovforslag, der havde Binde- og Bøiestrafpen som extraordinær Straf ikke alene i Felten og ombord, men ogsaa ved større Troppesamlinger, vare disse Straffe ikke optagne som arbitrære. Jo, det ærede Medlem maa undskyde, det vare det. I andet Tilfælde havde det ogsaa været fuldstændig meningsløst, om man havde optaget saadanne Straffe under extraordinære Forhold; thi det er jo netop under saadanne extraordinære Forhold, at den arbitrære Straf faar sin Betydning, og jeg skal sige til, at disse særlig militære Straffe, hvad det nu end er: Krumslutning, Bøiestraf, Staastraf, Bindestraf og de forskellige Straffe, der nu ere, alle have deres væsentlige Betydning som arbitrære Straffe, og det er overmaade sjældent, at de anvendes efter en Krigsretsdom. I 99 af 100 Tilfælde blive de anvendte som arbitrære Straffe. Det har det ærede Medlem ikke forstaaet, hvad Meningen dermed var. Det ærede Medlem undrede sig endvidere over, at man atter her havde hjemlet Bataillonschefernes arbitrære Myndighed, som han syntes stod i Uoverensstemmelse med den nye Regimentsinddeling. Det, som det Forslag gaar ud paa, som Flertallet har stillet, er intet Andet end at opretholde den bestaaende Ordning i saa Henseende og ikke lade for Diebliffet Indførelsen af Regimentsinddelingen faae anden Indflydelse paa Ordningen af Strafferetten end den, som allerede ved reglementarisk Ordning har fundet Sted, idet der nemlig forsaavidt for Tiden er bleven bevaret for Bataillonscheferne en lignende arbitrær Myndighed, medens Regimentscheferne som saadanne egentlig kun ere Jurisdiktionschefer og have den udelukkende Ret at kunne forordne Krigsret nedat; men idet man har gjort dette, altsaa ladet det blive ved det Bestaaende i den Henseende, tør jeg sige til — og jeg antager, at jeg taler paa Flertallets Vegne i den Henseende — at det er meget muligt, at en gennemført Regimentsformation kan medføre nogle Ændringer ogsaa paa dette Omraade, og det vil da ikke forhindres af den Regel, der her staar i Straffelovens § 200, ligesom det er — antager jeg — de Flestes Mening, at den arbitrære Straffemyndighed bør koncentreres paa saa saa Hænder som muligt, for at Ensartetheden i denne Straffemyndigheds Anvendelse kan blive saa stor som muligt. Det ærede Medlem anbede over en Ændring, der er gjort til § 121, den saakaldte Hilsparagraf, og anbefalede navnlig mig, at jeg skulde have gjort denne Opdagelse for 10 Aar siden,